

Wón něšto zabórča, štož bych móhl za postrow měc. Kóždy z naju lehny so do swojeho kuta, a njebě ničo dale slyšeć hač wrjeskot kołow a zastorki kolijow. Najskerje bě mój ‚luby susod‘ z dobrymi towaršemi na piwje pobyl. Wonješe chětro za piwom. Tuž zažehlich sej trubku, so mjerzajo, zo bě mi tutón njepríjomny hósć měr skazył. Spěšnik bě hižo Biskopicy přejěl. Sprócný burik bě wusnył a smorčeše kaž jěž.

Nadobo wón z rózka wuskoči wołajo: ‚Čorni čerći, helsku haru njeznjesu!‘ Mi ze stróželemi žehliwa trubka z ruki na koleno padže, zo škrě lětachu. Wón zawoła na trubku pokazujo: ‚Tu hižo helski woheń sapa!‘ Bojach so, zo je muž nadobo wowrótnil. Chcych hižo za spinadło hrabnýc. Nadobo wón na mnje dźiwje hladajo zawoła: ‚Hdže sym?‘ Ja jemu z třepotatym hłosom wotmołwich: ‚Sedźimój w spēšniku! Smój blisko Budyšina.‘ ‚Derje, haj, tam chcu, Bohu džakowano! Potajkim njejsym morwy! Njejsym w njebjesach, njejsym w heli!‘ a trěješe sej z čerwjonym šantkom pót z wobliča. Ja rjeknych wjesele wodychujo: ‚Prajće mi, što je so wam stało? Što je so wam dźało?‘ Wón so zaso do swojeho kuta čapny a powědaše:

‚Běch wumrěl. Zakłapach do njebjeskich wrotow. Swj. Pětr so mje z woknom pohladujo woprašaja, što sym a što chcu. Wotmołwich, zo sym chudy serbski burik a chcu do njebjes. Serb sy? Tu je hižo wjac twojich bratrow. Sym zhonił, zo njejsće so derje na swěće měli. Knježkojo su was chětro drěli a wuklukali. A na sudnistwje za was tež njebě žanoho prawa. Zastup! W njebjesach njerěka kaž deleka: ‚Wjetši bóle bječi!‘